

מן הבאר

אמרות ופנינים, מוסרי חיים ולקחים, מבאר חפרוה שרים - רבוה"ק מגור, נבג"מ ובלחט"א

אמרות מבאר רבותינו הק'

פרשת בשלה-שירה תשפ"ג
~ שנה א' גר'יון ט"ז ~

בספר "רמתיים צופים" מביא בשם "החידושי הרי"ם זי"ע וז"ל: בליל שבת שירה אחר התפילה אמר הרה"ק "החידושי הרי"ם זצ"ל שהרה"ק רבי יצחק מווארקוי זצ"ל הקשה לו, למה נקרא שם השבת כפי העולם בשם שבת שירה, כיון שאינו לפי הזמן, ואם מחמת שקורין פרשה זו בשבת זה, כיון שאינו זמן המאורע יקראו נמי שאר הפרשיות שקורין בתורה כמו פ' יתרו וקרא פ' בבלת התורה. וא"כ חזינן שאין הקריאה בתורה גורמת השם אלא הזמן כמו ארבע פרשיות.

והשיב לו בקיצור. כיון שראינו שינוי בהשירה בענין הכתיבה בתורה, שנכתבת אריח ע"ג לבינה, הכל הוא בתורה עכד"ק. וכתב שם: והיה בבלת אש שצריך כח"א מישראל לשמוח בשבת בהרגשה גדולה, וכו'. ובעיני ראיתי שהיה ורקד ממש בקבלת שבת זו בשמחה רבה, מה שלא היה דרכו בכל השנה.

ויאמרו מה זאת עשינו כי שלחנו את ישראל מעבדנו: (ד' טז). אמר הרה"ק "השפתי צדיק" זי"ע: הכל תמחים וכי מדעתם שלחו, הלא תחזק מצרים לשלחם מהם פן יהיו כולם נשלים, ונראה שזאת האמינו משמשים נשלח פקודה שילכו ג' ימים ויבחו, שכן פתח דברי קדשו של משרע"ה, ודימו מה שירצו להרחיק יותר וזה מרצון מרע"ה וישראל לבד, וע"ז דאגו כ' שלחנו את ישראל מעבדנו, אף שנתנו רשות לילך ג' ימים היה להם ליתן להם שירות גם בדרך כדי שלא יטעמו טעם חירות שעי"ז יוקשה להחזירם תחת סבלותם.

ויקח שש מאות רכב בחור ושלשים על כלו: (ד' טז). ראש הישיבה מגור שליט"א מביא מהמכילתא [בשלה פ"א] שלשים על כולו, רשב"ג אמר זה השלישי שעל המרכבה, לשעבר לא היו אלא ב' שהיו מריצים המרכבה ופרעה חילף עליהם אחר בשביל למהר לרדוף אחרי ישראל [וע"ז בתרגום יונתן]. ואיתא בבני יששכר [שבת מאמר ב] שמזה למדו בני ישראל לומר 'זה א-לי ואנוהו' דמיניה לפינן בגמרא [שבת קלג]: התנאה לפנינו במצוות, שהרי פרעה הוסיף הידור שליש בעבירה לרדוף אחרי ישראל, והשי"ת לקח ממנו ומבחר 'שלישו' טבעו בים סוף, על כן שרו בני ישראל ואמרו 'זה א-לי ואנוהו' התנאה לפנינו במצוות וממילא נשמע דהידור מצוה עד שליש.

ונהה הידור מצוה אין הכוונה רק להדר בגוף המצוה, אלא כל שכן ובעיקר להדר את האדם המקיים את המצוות, ואיתא

בגמרא 'התנאה לפנינו במצוות עשה לפנינו סוכה נאה ולולב נאה ושופר נאה צייצית נאה ספר תורה נאה וכתוב בו לשמו כדיו נאה בקולמוס נאה'. ופירש בשפת אמת שצריך קולמוס נאה אע"ג שאינו משפר ומיפה עצם הכתב משום דהכתיבה עצמה נמי מצוה היא צריך לעשות באופן מהודר, אע"פ שאין ניכר ההידור אחר הכתיבה. ואם כן הוא במכשירי מצוה שצריך לעשות מעשה המצוה בכלים נאים ק"ו לגוף האדם שכותב את מעשיו, 'זה ספר תולדות אדם', בוודאי עליו להיות נקי מכל סיג ופגם, ובכך יקיים מצוות ה' בהידור, ומדוקדק לשון חז"ל 'התנאה' כלומר אתה בעצמך התנאה לפנינו במצוות.

והנה מצרים נוסע אחריהם ויראו מאד ויצעקו בני ישראל אל ה': (ד' טז). פירש"י בלב אחד כאיש אחד עי"ש. שאל "החידושי הרי"ם זי"ע: מהיכן בא להם מזה כוונת להיות בלב אחד כאיש אחד, אך זה הוא עיקר הגלות מה שהם לוקחים את מדות ישראל.

שואל הרה"ק "השפתי צדיק" זי"ע: יש לעיין גבי שמעון העמסוני שהיה דורש כל אתיון שבתורה כיון שהגיע ל'את ה' אלקין תירא' פירש, למה לא פירש בכאן גבי ויראו וכאן לא שייך עוד לרבות ת"ח שהיה קודם מתן תורה, אולי קאי על משרע"ה, מ"מ קשה על רבי שמעון שלא יחא ליה לרבות ת"ח, לכן נראה שלא מרע"ה הסכים שמעון העמסוני שנוכל לדרוש 'את' לרבות כיון שהיה בחינת מה והתוה"ק מעידה 'עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה' [במדבר יב], איש כזה היה מופשט מכל נדנדו גשמיית היה טפל להש"י, רק הציווי לדורות 'תירא' - לא היה לו מי לרבות אחר הסתלקות מרע"ה כי לא קם כמוהו.

הרבי "פני מנחם" זי"ע אמר שאיתא מהרבי ר' בונם מפרשיסחא זי"ע שצעקו על כך שהיה להם מורא במשור ודם, על שהתייראו מפרעה, והרגישו מה שהיה חסר להם ביראת שמים וזו היתה צעקתם. ואיתא בשם הרבי ה"א זי"ע שהקשה לו הלא ידעו שהשי"ת אמר שיהיה לו ויתיר צעקו, והרי היתה להם אמונה בה', ויתיר שהשי"ת אמר כן רק למשה רבינו ע"ה אבל בני ישראל לא ידעו מזה, ומכיון שהשי"ת לא צוה לו לומר להם את זה לא אמר להם ולא ידעו מזה, שהיה נסיון עבורם ולפיכך צעקו, והקשה לו כ"ק אה"ל הרי כתיב 'מה תצעק אלי', שמרע"ה ג"כ צעק אל ה', והרי מרע"ה עצמו כן ידע ומדוע צעק, ויתיר לו לפי שראה שבני ישראל בצער התפלל עבורם. ומשמע שאע"ג שהיה יכול לגלות להם לא גילה להם והניחם להיות בצער, לפי שראה

שאינו רצונו של הקב"ה שיגלה להם, ולכן לא היה יכול לומר להם וצעק והתפלל בעבורם.

ה' ילחם לכם ואתם תחרישון: (ד' טז).

אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: ענין סמיכות גאולה לתפילה הוא לתפילה שבלחש, הרמז 'ה' ילחם לכם ואתם תחרישון', גם כי אין לך יפה מן הצניעות, שבנחת ובשקט יכולין לפעול הרבה יותר, לא ברעש, זה הרמז 'ה' ילחם לכם ואתם תחרישון'.

זה קלי ואנוהו אלקי אבי וארוממנהו: (טו טז).

שאל הרבי "בית ישראל" זי"ע: הדנה מנהג העולם הוא, כאשר הילד גדל צריך להבין מהי כפילות הלשון כאן? אלא ונהיה בן שלוש אביו מלמדו מודה אני, ק"ש, ברכות, עד שאחר כך משיג בעצמו את התורה, אבל כאן שלא יכלו להחזיק את הילדים בבתיהם וכדאיתא במדרש, והיו יוצאים אל השדה ומולידים שם והיו מתגדלים מעצמם אצל הקב"ה, וכמוש"כ 'תחת התפוח עוררתני', א"כ כאן היה אחרת מדרך העולם, ולכן הדגישו כאן: 'זה א-לי ואנוהו אלקי אבי' וגו', כי כאן היה מקודם 'זה א-לי' - שהכירו מקודם את השי"ת, ורק אחר כך 'אלקי אבי' - שרק אחר כך הכירו את אביהם.

מינך ה' נאדרי בכח וגו': (טו טז). ברש"י: השמאל נעשה ימין וכו'. כותב "השפת אמת" ליקוטים: כי רצה הקב"ה להראות כי הכל הוא בעבור בני' ובימינו עושה נקמה בגוים בעבורם, וכן בשמאלו מושיע לבני' כמ"ש צדיקים מהפכין מודה"ד לרחמים, וזה נתברר עתה שנית בקריעת ים סוף, כי ביציאת מצרים נעשה מפלת הבכורים בלילה שמדת הדין שולטת, ובני' יצאו לחירות ביום שהוא מדת הרחמים, וזה כסדר הצריך להיות, ועתה חיבה יתירה הראה להם כי בלילה ילכו בים ביבשה, וביום נטבעו המצרים והוא לאכללל מדה"ד במדה"ר כנ"ל וע"ז שבחו ימינך כו'.

תפול עליהם איתמה ופחד וגו': (טו טז). ברש"י: איתמה - על הרחוקים. והפחד - על הקרובים. הרבי "אמרי אמת" זי"ע אמר שזה מה שאומרים בליל שבת קודש בתפילת מגן אברהם, 'לפניו נעבדו ביראה ופחד' - כי בש"ק אנו מרגישים עצמנו קרובים להשי"ת, לכן נעבדו לפניו ביראה ופחד שהוא מרמוז על הקרובים.

ויסע משה את ישראל מים סוף: (טו טז). ברש"י מחז"ל: הסייען בעל כרחן,

שעטרו מצרים סוסיהם בתכשיטי זהב וכסף ואבנים טובות, והיו ישראל מוצאין אותם בים, וגדולה היתה בית הים מבינות מצרים שנאמר 'תורי זהב נעשה לך עם נקדות הכסף', לפיכך הוצרך להסייען בעל כרחם.

שואל ראש הישיבה מגור שליט"א: דלכאורה ממה נפשך, אם רצון ה' היה שבני ישראל יסתפקו במועט א"כ היה ביד ה' שכל התכשיטים ישארו בים סוף, וכאשר יפלטו המצרים ליבשה לא יהיה לבני ישראל מה לקחת, ואם יש דבר טוב ברכוש גדול זה, שהרי אפשר לעשות בזה מצוות ומעשים טובים, א"כ יתן להם משה ללקוט מבינות הים כרצונם, ולמה לו להסייען בעל כרחם.

וי"ל עפ"י המסופר על המהרש"א זי"ע, שבכל שנה עשה חשבון מעותיו לבדוק אם יש לו שלשת אלפים זהובים, ומה שצמצא יותר מסכום זה חילק לצדקה, כי סבר שיותר מזה עלול לגרום לאי איזה חולשה באמונה. והכי נמי הפליט הים הרבה כסף וזהב, כי היה נסיון לראות היצילתו ליטול במדה, ורק שמרע"ה עמד על הענין והסייען בעל כרחם, כדי שלא יבואו לידי נזק.

למען אנסנו הילך בתורתי אם לא: (טז טז).

כותב הרבי "לב שמחה" זי"ע: י"ל בדרך צחות כי אם אין קמח אין תורה לכן ב"פ' המן שיש קמח אמר הכתוב 'למען אנסנו הילך בתורתי', ואפשר עפ"י דאי' אם לא זכה אדם לבקש רחמים על ד"ת שיכנסו לתוך מעיו מ"מ יבקש רחמים על אכילה ושתיה בעבורם, וכן בשמאלו מושיע לתוך מעיו, לכן באכילה מן שלא היה אכילה יתירה כמ"ש 'איש לפי אכלו עמר לגלגלת' - ואין עיכוב ומניעה לדברי תורה שיכנסו בתוך מעיו, אמר הכ' 'למען אנסנו הילך בתורתי'.

והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו: (טז טז). אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: והיה לשון שמחה, אצל יום השבת דרשו רז"ל וביום שמחתכם אלו השבתות, 'זהיה ביום הששי והכינו' כבר מיום הששי צריך להיות בשמחה, והכנה למצוה גדולה מן המצוות, וסמך לזה כאן, שהרי ענין הכנת צרכי השבת מערב שבת נתפרש בכתוב כאן, 'זהיה ביום הששי והכינו', אבל עונג שבת לא נתפרש בתורה, כמ"ש הפוסקים.

ויאמרו איש אל אחיו מן הוא כי לא ידעו מה הוא וגו': (טז טז).

אמר הרבי "לב שמחה" זי"ע: י"ל מן הרמז לפונסו, וזה 'כי לא ידעו מה הוא', כאמרו ז"ל אין תוך יודע במה משתכר.

מכתבים למערכת

על העיסוק באמונת חכמים

לכבוד מערכת ארגון גור המאוחדת, ה' עלים יחי.

ראשית אני מאד מודה לכם על העיסוק בענין השלום שזה חסר במחנינו, וחשוב מאד מאד לעורר ולהתעורר בענין זה.

אך ברצוני להעיר ולבקש שיש נושא אחד שזה ביחס של אותה חשיבות והוא עיקר העיקרים אצלנו, וזה הנושא שנקרא אמונת צדיקים וביטול לצדיקים, שבינתיים משום מה עוד לא נגעתי בו.

וחבל מאד שכזה גליון חשוב ש"ה מגיע לרבים מאנ"ש לא יעורר את הנושא החשוב הזה שצריך הרבה חיזוק, ואבקשם בשבועות הקרובים לעורר ולכתוב על נושא חשוב זה.

תודה רבה מראש!

החותם בברכה ובתפילה שזוכה כולם יחד בשלום ובאחדות להדבק ולהתבטל לצדיקים בשלימות

ח.ד. בורו פארק

מענה מערכת הגליון:

לידידינו החשוב הרב ח.ד. שליט"א

קודם כל אנו מאד מעריכים ומודים על מכתבכם החשוב, ובהזדמנות זו נפנה לקהל הקוראים החשובים שנשמח לקבל הערות בכל נושא ובכל ענין, קטן כגדול, הנראה בעיניכם שראוי לעורר ולכתוב עליו.

ובכן בנושא שהערת על אמונת וביטול לצדיקים, הפנינו את בקשתך לרבינו אנ"ש שליט"א המנחים את דרכנו וזוהי תשובתם:

מכיון שעת לעשות לה', ואנשי דלא מעלי לקחו את הנושא של אמונת צדיקים למקומות לא רצויים עד כדי לעבור על איסורים דאורייתא ודרבנן, כמו הלכת פני חבירו ברבים, שרשב"י אומר על זה מוטב שיפיל עצמו לכבשן האש ואל ילבין פני חבירו ברבים, וכיבוד אב ואם, זלזול הורים ומורים, וכו' וכו' איסורים רבים רחמנא לצלן, לכן אין אנו יכולים כיום להשתמש ולדרבן ענין זה, כל זמן שיש אנשים שבשם הנושא הזה שנקרא אמונת צדיקים, מתירים לעשות כל מיני איסורים ודברים רעים.

והדבר דומה לנושא החשוב של לימוד הני"ך, שכידוע בפולין מיעטו לעסוק בו לאחר שהיו שלקחו הדברים האמורים למקומות שלא שיערום. וכאז כן תעה, על אף שאכן האמונת צדיקים הוא יסוד חשוב במחנינו, אך כאשר יש העושים מעניין זה קדרום לנתן בו יסודות אחרים - עלינו להימנע מלעסוק בו, לפחות לעת עתה עד שיתמו חטאים ולא חוטאים.

וה' הטוב יערה עלינו שלום ושלווה, ואז נזכה אכן לקיים 'זבו תדבק' כדבעי.

בשם רבני אנ"ש המנחים את דרכינו

מעשה מרובה"ק

ישים עלינו ברכה ושלו

הגאון המפורסם ר' מוטל הורביץ מהעיר פיעטרוקוב, שעוד למד תורה מפי הגאון רבי עקיבא אייגר זצ"ל, ושימש כנשיא צדקת רמבעק"נ בפולין, לא נהג ברכות אלא בחר ליהנות מיניע כפיו ויסר בית הרושת ליהדות ניו, וכך היה פנוי ללמוד וללמד לתלמידים. אירע פעם שנהיה בינו לבין אחיו סכסוך בנוגע לסכום כסף גדול מאד, וקבעו ביניהם לקיים כוררות אצל אהרן מנדולי הרור. ר' מוטל היה נערץ על כל העדות אף שלא נמנה על עדת ההסידים, והחליטו האחים לנסוע לגור לבקש מה"שפת אמת" זי"ע לברר להם את הדיון.

הבניעים למענו של השפ"א, הקדים רבי מוטל להיכנס להדרו של הרבי כדי לקבל ברכת שלום. אהרי ששהה רגע בחדרו של הרבי, יצא ויגיש תיכף אל אחיו, ולהפתעתו, הצהיר בפניו כי הוא מבטל את כל התיעותיו ואינו חפץ בריון תורה, והודיעו כי מוכן הוא לוותר לאחיו כל מה שביקש. לתמימת האם מה זה פתאום שמושך את ידו מתיעותיו אחרי הסכסוך המתמשך זמן ארוך, הסביר, כי זה עכשיו ראה כמה היה קשה להשפת אמת לנתן עצמו מלימודו אפילו לרע קצר לכדי נתינת לו שלום, וא"כ איך יהיה בנפשו להטריד את השפת אמת למשך זמן ממושך עבור הכספים שלו, ולכן מבטל הוא את כל הרישותיו.

מבאר החסידות

חשיבות העצירה לאולת

והרי אף הכובע שהרבי לובש עתה 'טוב ויפה' הוא, ומן היושר לתת לאותו יהודי, והכובע החדש היה הרבי משאיר לעצמו... ענה הרבי ואמר להם: "אכן כדברכם, שמותי יעצמי את הכובע החדש והנאה, ואף אם ראיתם שנתי לו - אדרבה - בשמים ממעל אין לאדם מלבושים זולתי מה שהינן לעצמו מבעוד מועד, בעודו בהאי עלמא, נמצא שב'נתינת' זו לקחתי לעצמי את הכובע הנאה יותר...".

פעם נכנס יהודי עני ואביון אל הרה"ק רבי אי"ה מקופשיץ - נ.י. זי"ע, בהיותו בקודש פנימה, ראה הרבי שלראש העני 'כובע עליון' שאינו ראוי לבישה כלל (בקושי לפורים)... ללא אומר ודברים הוציא הרבי כובע חדש שהיה מוכן באורו ונתנו להעני ששמח בכך כמוצא שלל רב. משיצא העני מחדר הרבי - והבחינו בני הבית בכובע החדש של הרבי על ראשו של העני, שאלוהו מיד, מדוע הוצרך הרבי לתת לעני כובע חדש לגמרי,

ברוכים הבאים בשם ה' ברכונם מבית ה'

ברגשי כבוד ובהתרגשות נתכבד לקבל בברכה את פני מוריני הגה"ח ר' אברהם מרדכי אלתר שליט"א

בן הנה"ח ר' אריה זצ"ל

לרגל בואו לפאר ולכבד את השבת התעלות והתאחדות בהרי הקעטסקילס לאנ"ש וישהה בעירנו בשבוע הקרוב לחיזוק התורה והחסידות

י"ב באלול א"ת

אל הבאר

דע לך, אמנם 'חסיד' הנני, אבל לא משוגע!"

והוסיף: "אמשול לך משל למה הדבר דומה, לגנן שלו עצי פרי בגינתו, ובראותו שהם מגדלים ענפי פרא, הוא בא ומזמר אותם, ואזי העץ גדל לגאון ולתפארת. אולם, אם יתעלם מענפי הפרא ולא יקצוץ אותם, יהיה הדבר בעוכריו של העץ, שיאבד מכוחו את הלחלוחית שנכנסת באותם ענפי פרא.

הגמשהל הוא: העץ הוא 'דרך החסידות', אותו אילן קדוש רב פארות שנטע לנו מרן אור שבעת הימים הבעל שם טוב הק' זי"ע, הגדל לתפארת ונותן פירות מתוקים ונאים. ברם, בכל חסידות ישנם לדאבונו 'וילדע צווייגן' [ענפי פרא]. היא 'החסידות של שטות' שהולכת לחלקו של היצר הרע, שממיה קטגוריא בין תלמידי חכמים וצדיקים. ואם מומרים וקוצצים אותם אזי מתאפשר לאילן לגדול פאר.

"ואכן", סיים, "זאת בקשתי ללמדך, שכאשר באים מ'מונקאטש', עלינו לזכור ולקצוץ את ה'וילדע צווייגן' - א מונקאטשער חסיד, מעג האבן א בילד פונעם בעלזער רב!" [חסיד מונקאטש רשאי שתהיה ברשותו תמונה של הרבי מבעלזא!] (רשומיה בשמן)

החותם בברכה: אדלר ליקוואד ניו גריז

הוא העביר את התמונות אחת לאחת נגד עיניו, עד הגיעו לתמונה בה נראתה דמותו של מרן הרה"ק מהרי"ד מבעלזא זצ"ל ורכש אותה. אני, שהייתי ילד כבן שנים עשרה שנה כאמור, תמוה היה בעיני שאנו חוזרים מ'מונקאטש' וקונים תמונה של 'הבעלזער רב', אך כיון שלא העזתי לשאול את אבי, שמרתי את הדברים בלבי, אבי ז"ל נטל את התמונה שרכש והכניסה ב'בריוו טאש' [ארנק המסמכים האישי], וכשהגענו הביתה הניחה במגירת שולחן הכתיבה.

עברו ימים - כארבעה חודשים מאותו מעשה, ואני נקראתי לבוא אל אבי, והוא פתח ואמר לי: "האזכר אתה שרכשתי תמונה מ'הבעלזער רב'?"

אמרתי: לא די שאני זוכר היטב, אלא את האמת אגיד, שהדבר היה חדוש בעיני, שחוזרים מ'מונקאטש' וקונים תמונה מ'הבעלזער רב'!

ענה לי אבי זצ"ל: "דע לך, שאיני אספן תמונות, ואין לי כל עניין בהן, אמנם את התמונה הזאת קניתי בשבילך, על מנת שתדע שכשחוזרים מ'מונקאטש' ראשים לקנות תמונה מ'הבעלזער רב'..."

אל מערכת הגליון הנפלא והמפואר מן הבאר

עונג שבת הוא מדי שבת בשבתו ללמוד ולקרוא גליון מיוחד זה אשריכם ואשרי חלקיכם

ואמרתיה אהיה חלקי עמכם ביוכי הרבים במעשה נפלא עם הרבה מוסר השכל ביסודי החסידות ואהיה זה שכרי

כך מקצוץ את ענפי הפרא מהאילן המפואר

הגרי"ש אוגור זצ"ל מספר על השיעור המאלף שקיבל מאביו בילדותו סיפר הגרי"ש אוגור זצ"ל גאב"ד חוג תתם סופר:

זכרתי ימים מקדם, כד הוינא טליא כבר תריסר שנין, הייתי יחד עם אבי זצ"ל ב"שבת חנוכה" במונקאטש אצל הגה"ק"ה מנחת אלעזר זצ"ל, וביום שני בשבוע לעת ערב נסענו חזרה לפעסט ברכבת. כל הלילה ההוא, הקרון היה מלא באנשים, ביניהם גדולי תורה ודברים. באחת התחנות עלה לרכבת קבצן יהודי, שפשט ידו לצדקה, והביא עמו למיירה תמונת של צדיקים גדולי ישראל, דבר שהיה חידוש במינים ההם. מובן, שגדולי התורה שהיו ברכבת לא שתו לבם לכך, ולא היה להם עניין בתמונות, אולם אבי זצ"ל קרא למוכר התמונות והזמין לשבת על ידו, משהתיישב נטל ממנו את התמונות והחל מעלל בהן, בתורו אחר תמונה שתמצא חן בעיניו.

כנגד המברכים - ברכות מו"ט לבעלי השמחות בקהילתנו

ברכת מזל טוב

לידידינו המחותנים הרבה"ח ר' אברהם מרדכי עקשטיין לאו"ט והרה"ח ר' חיים שאול ברכיה טרויבע לאו"ט לרגל נישואי ילדיהם שחיוו מאהלים - שטיבל בראיזי - שטיבל 55 - שטיבל מונסי

ברכת מזל טוב

לידידינו המחותנים הרבה"ח ר' נח אברמוביץ לאו"ט והרה"ח ר' יצחק מאיר שייטלבוים לאו"ט לרגל אירוסין ילדיהם שחיוו מאהלים - שטיבל 47 - שטיבל 48 - שטיבל בירק-שטיבל ברוני

ברכת מזל טוב

לידידינו הרבה"ח ר' דוד מנשה גולדברג לאו"ט לרגל הולדת הנכדה אצל התנו הרבה"ח ר' שלמה וואלפין לאו"ט מאהלים ידידיים - שטיבל 51 - שטיבל 58

ברכת מזל טוב

לידידינו הרבה"ח ר' דב מרגלית לאו"ט לרגל הכנסת בנו שמואל חנוך נ"י בעול תורה ומצוות מאהלים ירדך - שטיבל 55